

Платнаровъ. Както виждашъ — азъ слушамъ.

Жабаровъ! Тъй е. У насъ се мжчимъ да унищожимъ общественитѣ си съ слово. Не успѣемъ ли съ словото — прибѣгваме до улични убийства. . . не е ли така?

Платнаровъ. Така е.

Жабаровъ. Тогава?

Платнаровъ. Тогава. . . Ето какво: нека и ние повластвуваме, па после ще мислимъ какъ да се цѣрятъ тия неджзи.

Жабаровъ. И ако всѣки каже така?

Платнаровъ. Ще помислимъ. Но сега ако е нужно да се вземе властта, както всички, азъ казвамъ. . .

Жабаровъ. (Едва се владѣй). Не, това е позорно! То е гибелно за страната. И азъ смѣтамъ, че не бива така.

Платнаровъ. Твоя работа. Като станешъ шефъ на партията, вѣрвамъ. . .

Жабаровъ. А, значи и обида. . . Не мога повече да работя въ вестника!

Платнаровъ. Никой не те спира.

Жабаровъ. (Взема си шапката). Сбогомъ! (Излиза).

(Всички се изсмиватъ).

Платнаровъ. (Къмъ другитѣ). Нещастникътъ! Той е дирилъ само поводъ, мислейки, че Запряновъ ще състави кабинета, та да се представи като мжченикъ. Разбираме ги тия пущини. (Къмъ другитѣ), Господа, не се подавайте на изкушения! Всѣки камъкъ тежи на мѣстото си.

Резбаровъ. Той всѣкога е билъ